

Arrest

nr. 179 608 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.2. Op 6 juli 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze element en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

1.3. Op 22 juli 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Tirana (Albanië).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie in het bijzonder haar aanwezigheid op het moment en de plaats van de controle uit te leggen namelijk dat zij een geldig paspoort met geldig visum voor een periode van 90 dagen noch de redenen waarom zij niet in haar land van herkomst kan blijven terwijl de bestreden beslissing hierover kennelijk zwijgt en niet aangeeft dat zij dit onderzocht.

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet geïnformeerd dat zij zich bij haar binnenkomst op de gemeente waar zij verbleef aan te melden en gaf haar de kans niet om eenmaal geïnformeerd deze onwetendheid recht te zetten. Het motief dat "betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven" steunt hiermee op geen enkel bewezen feit dat de kwade wil van verzoekende partij hiervoor aangeeft en bewijst.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij direct en persoonlijk in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen om voormelde uitleg te kunnen geven (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord en de mogelijkheid in het kader van deze tegensprekelijk feitenvinding had gegeven om aan te tonen dat zij geen schuld treft.

Schending van de hoorplicht.

Een inreisverbod voor een periode van 2 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel omdat verwerende partij ertoe gehouden is op grond van het proportionaliteitsbeginsel te kiezen voor deze maatregel die door de kleinste ingreep tot de gewenste oplossing leidt in casu het regelmatig verblijf van verzoekende partij op het grondgebied.

Voorgaande oplossing van eenvoudige regularisatie door melding van verblijf op het grondgebied is kennelijk minder vergaand en realiseert het gewenste doel op de minst ingrijpende wijze.

De beslissing is disproportioneel omdat zij verzoekende partij kennelijk overdreven schaadt terwijl deze geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid waarover verwerende partij trouwens volledig occult blijft en geen enkel bewijs levert met kennelijke miskennen van het grondbeginsel van de bewijslast: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat om de bestreden beslissing voor een periode van twee jaar op te leggen.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Om dezelfde redenen zijn de motieven niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, "The Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, https://ghum.kuleuven.be/ggs/publications/working_papers/new_series/wp111-120/wp118-de-baere.pdf)

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St., VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- de hoorplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Tevens levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat zij niet geïnformeerd werd nopens het feit dat zij zich bij haar binnenkomst in het Rijk diende aan te melden bij de gemeente. Verder in haar enig middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de termijn van het inreisverbod niet afdoende zou gemotiveerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 06.07.2016 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen, waarbij aan de verzoekende partij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd

tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen noodzakelijk gepaard gaat met een inreisverbod.

De verzoekende partij voert aan dat zij diende gehoord te worden, zodat zij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging had kunnen informeren nopens haar dubbele nationaliteit. De verzoekende partij stelt dat hiermee geen rekening wordt gehouden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 08.06.2016, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 06.07.2016 om 02u12 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Terwijl overigens blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord door de politiediensten.

De kritiek van de verzoekende partij gaat volkomen voorbij aan de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan welke elementen zij nog had kunnen aanvoeren, dewelke tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een tweede onderdeel bij het enig middel levert de verzoekende partij nog kritiek op de motivering van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet op een proces-verbaal kan steunen, indien hieruit geen strafrechtelijke veroordeling is voortgekomen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- betrokken heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten ;*
- de verzoekende partij heeft niet getwijfeld om illegaal in België binnen te komen en hier te verblijven ;*
- het belang van de immigratiecontrole ;*
- ...*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing terdege rekening heeft gehouden met de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd om welke reden precies een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd. Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met deze beslissing, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring ervan te besluiten.

Verweerder merkt op dat een verwijzing naar het beginsel ei incumbit probatio qui dicit non qui negat niet dienstig is, vermits de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard niet dient te bewijzen om welke reden een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is. Verweerder benadrukt dat het kan volstaan dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen de bestreden beslissing werd genomen.

Terwijl de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke in welke mate de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in gebreke zou blijven tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

In zoverre verzoekende partij zich in fine van het verzoekschrift nog het recht voorbehoudt om later aanvullende stukken neer te leggen, laat de verweerder gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende afgegeven te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan nu hij “*zich niet (heeft) aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden*”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar in het belang van de immigratiecontrole proportioneel wordt geacht, met name omdat de verzoeker “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan (onder meer) omdat hij “*zich niet (heeft) aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden*”. De verzoeker werpt op dat de verwerende partij hem niet geïnformeerd heeft dat hij zich bij zijn binnenkomst in het Rijk diende aan te melden bij de gemeente waar hij verbleef, zodat hem niet de kans werd gegeven om deze onwetendheid recht te zetten. De verzoeker duidt

evenwel niet – en de Raad ziet ook niet in – op welke grond de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiertoe gehouden zou zijn. Aldus beperkt hij zich ertoe zijn nalatigheid te vergoelijken, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat de verzoeker tevens door de Italiaanse autoriteiten *ter fine* van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd werd in het Schengeninformatiesysteem, wat betekent dat het hem verboden is te verblijven op het Schengengrondgebied.

Voorts laat de verzoeker gelden dat het motief van de bestreden beslissing dat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”* niet steunt op een bewezen feit dat de kwade wil in zijn hoofd aantoonde. De verzoeker betwist niet dat hij bij zijn binnenkomst in het Rijk heeft nagelaten zich binnen de toepasselijke termijn aan te melden bij de gemeente, terwijl een dergelijke verplichting ingevolge artikel 5 van de Vreemdelingenwet op hem rustte en hij, net zoals iedereen, geacht wordt de wet te kennen. Aldus kon niet worden nagegaan of de verzoeker al dan niet langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De verzoeker brengt tevens geen enkel element aan als bewijs dat deze termijn niet overschreden werd. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker sedert *“onbepaalde datum (geen binnenkomststempel) in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten (verblijft)”* en dat hij door Italië *“ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (werd) in de staten die partij zijn bij de uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, (...) hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen”*. Gelet op deze elementen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*.

Waar de verzoeker meent dat de termijn van twee jaar disproportioneel is nu de bestreden beslissing hem *“kennelijk overdreven schaadte”*, en hij *“geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid”* wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van de feitelijke of juridische overweging dat de verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, veiligheid of volksgezondheid, en dat dit ook niet de enige mogelijke overwegingen zijn die tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar kunnen leiden, zodat ook niet ingezien kan worden op welke wijze de verzoeker met deze loutere vermelding aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Bovendien staat de verzoeker deze bewering op geen enkele wijze. Voorts werpt de verzoeker op dat een eenvoudige regularisatie door melding van zijn verblijf op het grondgebied kennelijk minder vergaand is en dat dit het doel op de minst ingrijpende wijze realiseert. Een dergelijke regularisatie zou er evenwel op neerkomen dat de verzoeker mogelijks langer op het grondgebied zou kunnen verblijven dan de termijn waarin artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziet en dat aldus de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet zouden worden omzeild. Hoger werd reeds uiteengezet op grond van welke redenen de verzoeker een inreisverbod met een termijn van twee jaar wordt opgelegd. De verzoeker toont niet aan dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar *in casu* disproportioneel zou zijn of dat bij het nemen van de bestreden beslissing (ten onrechte) geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur zijn aanwezigheid op het moment en de plaats van de controle kon uitleggen, namelijk dat hij een geldig paspoort met geldig visum voor een periode van 90 dagen heeft en de redenen waarom hij niet in zijn land van herkomst kan verblijven.

Vooreerst wordt opgemerkt dat uit het “*rapport administratif*” blijkt dat de verzoeker op 6 juli 2016 om twaalf minuten na twee uur werd gehoord door de politiediensten, en dat daarin werd genoteerd dat zijn verklaringen als volgt worden geïnterpreteerd: “*nous ne comprenons pas le motif de sa présence en Belgique*”.

Voorts rijst de vraag of de door de verzoeker aangehaalde omstandigheden een bepalende invloed hebben gehad op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van drie jaar. Indien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoeker dat hij in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met een geldig visum voor een periode van 90 dagen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat hij niet het bewijs levert dat hij niet langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, reden waarom ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen en in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*”.

Ook met het vage betoog dat hij niet in de gelegenheid was om de redenen waarom hij niet in zijn land van herkomst kan blijven, zonder *in concreto* te duiden wat die redenen dan wel mogen zijn, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij over informatie beschikt op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had kunnen overwegen om de bestreden beslissing niet te nemen dan wel om een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. De verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN